

Intervju med Katinka Randin och Johanna Azar, Stadsmissionen

Projekt: Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg, Kulturförvaltningen, Göteborgs stad

Bandningens längd: 00:35:38

Datum: 2020-10-21

Intervjuare: Vanja Larberg

Plats: Johanneskyrkan

Tid: 08:30-09:30

Bakgrund: Under hösten 2020 genomförs inom projektet åtta djupintervjuer med verksamheter som på olika sätt påverkats av pandemin. Stadsmissionen har en verksamhet i Johanneskyrkan som riktar sig till människor i hemlöshet och social utsatthet. De har öppet sju dagar i veckan och halva lokalen är ett café och halva ett traditionellt kyrkorum. När pandemin startade valde man att fortsätta att ha öppet sin verksamhet men att anpassa verksamheten efter situationen.

Situation: Jag har gjort upp med Johanna Azar att träffas hos dem i Johanneskyrkan på Stigbergsliden. När jag kommer är personalen mitt i ett morgonmöte, så jag smyger in och sätter mig vid ett bord. Efteråt följer jag med Johanna och prästen Katinka Randin in på deras kontor, där det är färgstarka textilier på väggen. Rummet är ganska litet och vi stänger dörren, så vi kan prata ostört under intervjun.

Sammanfattning: Intervjun behandlar hur Stadsmissionen bestämde sig för att fortsätta hålla öppet men anpassa verksamheten i pandemins början. Bland annat ordnade man portabla handfat på en bemannad tvättstation utomhus för personer som annars inte hade möjlighet att tvätta sig. De flyttade också ut brödutdelning och frukostservering utomhus. De intervjuade berättar också om hur många ordinarie volontärer i verksamheten är 70 + vilket gjorde att de inte kunde jobba under pandemin, men att personer som var permitterade från exempelvis Volvo kom in och jobbade istället. I samtalet beskrivs också hur besökarna förhållit sig till den nya situationen, med nya förhållningssätt, och betydelsen av den sociala delen i verksamheten, och möjligheten att samtala om den situation man befinner sig i.

Intervjuare 1 [00:00:00]: Här... Och då tänker jag bara testa, om ni bara säger någonting, så att jag hör.

Talare 1 [00:00:08]: Hör du oss nu då?

Intervjuare 1 [00:00:09]: Ja. Toppen. Det är bra. Men då börjar jag med att ställa vad ni heter så att jag får med namnen på er.

Talare 1 [00:00:15]: Jag heter Katinka Randin.

Talare 2 [00:00:19]: Och jag heter Johanna Azar.

Intervjuare 1 [00:00:20]: Ja. Och vilka roller har ni i verksamheten?

Talare 1 [00:00:23]: Jag jobbar här på S:t Johanneskyrkan, Stadsmissionen, som präst.

Talare 2 [00:00:27]: Och jag jobbar i samma verksamhet som enhetschef.

Intervjuare 1 [00:00:30]: Ja. Och då är den första frågan då, hur påverkade pandemin er verksamhet. Det är ju en väldigt stor fråga, så att vi kan ju börja med när pandemin kom, hur fick ni ställa om, helt enkelt?

Talare 2 [00:00:45]: Ja. Ja, men det första är väl egentligen det, det liksom rent praktiska. För att det kom ju där då. Det första största som påverkades oss var 50-gränsen, och vi har ju dagligen kanske 100 gäster som kommer hit.

Talare 1 [00:01:04]: Alltså, vi har ju mer än 100 gäster på en dag, men alltså, det kan vara upp emot 100 stycken som är här och äter lunch, till exempel.

Talare 2 [00:01:13]: Och så var vi liksom... Det gick ju som en löpeld där i samhället. Det var ju ändå många som stängde ner. Så många av liknande verksamheter som, som också har mat för människor i utsatthet, till exempel, stängde. Så då stod vi liksom där, "Ska vi stänga?" Är det... Är det här en så stor hälsorisk för våra gäster om vi har öppet att vi behöver stänga. Så där dividerade vi lite. Men då landade vi i att, nej, för oss är det viktigare att vi liksom säkerställer så

att vi inte har någon smittspridning i bästa möjliga mån, men att vi har öppet. För har vi stängt så går det... blir det ännu värre för de här personerna.

Talare 1 [00:01:45]: Men det var väl också så att vi tog kontakt med smittskyddet, med, med läkaren där då liksom och hörde om vad de tyckte också, att, vad, vilka råd de kunde ge oss i den här sortens verksamhet.

Talare 2 [00:01:59]: Och vi liksom bollade lite de tankarna vi hade och frågade. Och då sade de, "Jättebra att ni håller öppet." Och det vi gjorde då konkret var ju att vi, vi fixade portabla handfat och gjorde liksom en tvättstation utanför där vi, som vi alltid hade bemannad. Och de här personerna då som kunde hjälpa till också att ge information. Och det var väldigt uppskattat. Det var väldigt många av våra gäster som saknade möjlighet att tvätta sig. Så de tyckte att det var jätteskönt. Och sedan så, vi delar ut bröd varje morgon, och den brödutdelningen har vi flyttat till en annan ände, så att den sker liksom frikopplat.

Talare 1 [00:02:36]: Utanför kyrkan. Förut gick man in i kyrkan för att hämta brödet.

Talare 2 [00:02:41]: Ja, Man stod ganska tigt i kö.

Talare 1 [00:02:41]: Och man stod tigt liksom i en kö som kommer på morgonen. Och för att vi skulle kunna då servera frukost på morgonen till de som behöver frukost, då blir de för många. Då blir de över 50 stycken. Så då flyttade vi det ut istället. Och då har vi partytält typ. Så i fall det regnar så kan man sätta upp partytält och så uppmanar vi människor att hålla avstånd. Men det var, alltså, det som, alltså det, det här är ju det rent praktiska, men det som påverkades mest var det känslomässiga läget just då. Alltså, människor, människor var ju väldigt, väldigt stressade och alltifrån att, "Åh, det är ingenting. Det är bara som en förkylning," till, liksom, "Det skiter väl jag i," "Jag upplever inte..." till liksom och så stark existentiell, alltså, dödsångest direkt, och också den här misstänksamheten att "vilken, vilken människa som helst jag möter kan vara liksom ett potentiellt dödshot mot mig," va. Så att det var ju väldigt, det var ju liksom i att... Och sedan var, vi var ju ganska rädda för våra gäster eftersom många av våra gäster är i dåligt fysiskt skick. Så vi var väl ganska rädda att många av dem skulle bli sjuka, helt enkelt. Och det har, det är få, väldigt förvånansvärt få. Vi har några utav våra gäster. Vi har en som har legat nedsövd, låg nedsövd nästan 14 dagar och några som har varit väldigt sjuka. Men annars, alltså, nästan ingen har varit sjuk. Och samma sak [överlappande tal 00:04:19]. Och vi visste ju inte heller hur det skulle gå... Ja, personalen och personalens familjer har också klarat sig, i princip, va. Sedan har vi ju jättemycket volontärer. Vi hade ju inte kunnat ha den här verksamheten utan volontärer. Och där, där är det ju så att många utav dem som är liksom 70 plus, de, de har liksom, de har tackat nej. Inte alla, men väldigt många utav dem har liksom tackat nej till att jobba under den här perioden.

Talare 2 [00:04:49]: Däremot så kom det ju då att istället de här permitterade, framför allt från Volvo, som är liksom... Ja, de var hur många som helst.

Talare 1 [00:04:56]: Det är ju fantastiskt, alltså.

Talare 2 [00:04:56]: Ja, det var jätte-jättehärligt.

Talare 1 [00:04:59]: Unga så här pigga människor med liksom massa energi och... Ja, och då kunde de ju gå in och göra mycket praktiska saker och så kunde vi ju finnas till för gästerna mycket mer, så att det är samtal och, och så kunna vara nära där, för att... Men det var ju så här, det var ju så här också att, "Nu ska vi...", alltså politiker runtom, alltså i världen och alla bara, "Nu ska vi visa handlingskraft," liksom, "Nu ska vi göra någonting". Och så stängde de. Det är liksom... Alla stängde. Det var liksom det mest handlingskraftiga man kunde göra. Det var att stänga, liksom. Och våra gäster har ingen annanstans att gå.

Talare 2 [00:05:36]: Så det var ju där vi tänkte tvärtom då att, nej, vi måste ha mera öppet istället. Och sedan så, en annan sådan här grej vi kunde göra tack vare våra många volontärer var att vi körde ut jättemycket matkassar. För det var ju ändå också en hel del av de, av vissa besökare, de som har det mer stabilt, som har hem och som kanske är över 70, som inte kom hit. Så vi kunde köra ut jättemånga matkassar tack vare de här volontärerna under den våren.

Talare 1 [00:06:02]: Fram till sommaren.

Talare 2 [00:06:02]: Ja. Funderar väl på att göra det igen nu här.

Talare 1 [00:06:05]: Fram till semestrarna nästan, kan man säga.

Talare 2 [00:06:08]: Men jag tycker också samtidigt de här då som är, som har det värst, skulle man säga, eller de som lever i mest utsatthet... Det var väldigt många som var upptagna... Vi fick mycket frågor om, "Hur går det för dem i pandemin?" Och för de var väl lite så här, "Ja, det är lika jävligt som vanligt, liksom. Jag har fortfarande ingenstans att sova. Jag har fortfarande ingen mat för dagen. Det är ingen som helst skillnad." Så man hade någon slags bild av att, "Oj, hur ska det gå för dem." Ja, fast...

Talare 1 [00:06:26]: Ja, men de... Det enda är väl att det liksom blev svårare att få tag på, alltså, myndighetspersoner. Alltså, du kan inte gå in... Du kan inte bara söka, så där spontant kliva in någonstans på ett socialkontor. Alltså, du kan inte bara gå till läkaren om du... För att...
Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg. Intervju med Katinka Randin och Johanna Azar, Stadsmissionen

Talare 2 [00:06:43]: Nej, och det hade vi också folk som kanske då knackade på på vårdcentral för hemlösa och så, "Jag har corona-symptom". Och då sade de, "Här kan du inte komma. Gå hem". Man bara, "Fast nu får ni väl ge er."

Talare 1 [00:06:57]: Ja, vi har inget hem.

Intervjuare 1 [00:06:57]: Vad, hur löste de... Alltså, de fick inte komma till då?

Talare 1 [00:07:02]: Nej. Det var väl ett tag så fanns det ju ett skyddsboende, va?

Talare 2 [00:07:07]: Ja, det fanns, det fanns fyra platser som staden hade tagit fram, men det krävde ju att man var i väldigt gott skick som person, för man var tvungen att klara sig själv i isolering i 14 dagar. Och personer som lever i aktivt missbruk eller liksom har andra problem...

Talare 1 [00:07:17]: Och du fick inte gå därifrån.

Talare 2 [00:07:19]: Nej, man kan inte ens vara 14 dagar på samma plats. Så att det var ju i praktiken ingen som nyttjade det boendet, liksom. Men tanken var ju god. Men...

Talare 1 [00:07:30]: Men då hade de ju behövt ge folk droger där inne.

Talare 2 [00:07:34]: Ja, men precis [skratt].

Talare 1 [00:07:37]: Kommunen. Och det gör de ju inte. Så att det hade ju varit enda chansen att ha de här människorna inlåsta någonstans och så.

Talare 2 [00:07:43]: Nej, men sedan har det väl påverkat... Det är ju mycket som du säger och tänker, att många har känt oro och liksom och vissa sådana här konspirationsteorier om att det här bara är andra saker.

Talare 1 [00:07:54]: "Det här är bara för att de ska kunna kontrollera oss och sedan tvångsvaccinera oss allihopa och chippa oss och Gud vet vad."

Intervjuare 1 [00:08:03]: Ja. Hur har ni bemött det då? Hur har det liksom... För det har uppkommit i samtal då de här teorierna eller?

Talare 2 [00:08:07]: Ja. Nej, det är väl att försöka att lyssna fast ändå säga att, "Ja, fast det tror inte jag" eller [överlappande tal 00:08:13]. För oss generellt så handlar ganska mycket om att, att ge tilltro till samhället och myndigheter, för väldigt många som är här har, saknar det av olika skäl, om man har blivit sviken mycket och så. Så vi jobbar ju mycket med att... Vi vill ju inte underminera kontakten med [överlappande tal 00:08:31] tvärtom, liksom att myndigheterna är goda, liksom. Så att det...

Talare 1 [00:08:35]: Men att man får stötta också i kontakten och kanske, ja, men ska någon ha ett möte så kan man ju repetera innan vad som ska, man ska säga och när du blir, om du blir arg då, vad gör du då? Alltså, så här, vad ska du säga? Alltså, man får ju, vi får ju hjälpas åt på det sättet.

Talare 2 [00:08:49]: Men sedan kan man väl också säga att vi har ju fått införa fler regler då. Vi har ju då det här 50-gränsen och sedan är det stopp. Så står det någon liksom och vaktar i dörren. Vi har, man får ha nummerlapp nu när man ska ta lunch. Man måste stå med visst avstånd. Alltså, det är lite så där. Och för vissa av våra gäster så är också det väldigt jobbigt, för regler generellt är lite svårt. Och nu när vi ökar på och då blir lite polisiära i vårt bemötande på... vissa av oss, liksom, så har ju det också ökat lite konflikt [överlappande tal 00:09:19] här inne.

Talare 1 [00:09:22]: Vi har ju också en del gäster som på grund av vissa diagnoser älskar regler.

Intervjuare 1 [00:09:31]: Ja, ja. Så vissa uppskattar det liksom?

Talare 1 [00:09:33]: De kan ju bli väldigt, väldigt, väldigt besvärliga då om...

Talare 2 [00:09:38]: Om någon annan inte följer det.

Talare 1 [00:09:38]: Om någon annan gäst inte följer det [skratt], va, så där du vet. Alltså, så att där gäller det ju också att vara med och, ja, för det finns ju de som älskar regler liksom så där. "Det får bara stå en i den kafferutan", liksom så där. Och då kan man stå kvar där bara för att liksom visa att det ska bara stå en här, liksom, "tills jag är klar". Alltså, det blir lite osmidigt så. Så att det kan bli lite... Men det, det är ju som det är och så. Men det är intressant med regler, hur det påverkar människor med fler regler. En del känner trygghet i det och andra blir liksom besatta utav regler och andra blir bara så här anti och vill bara bryta och göra tvärtom, liksom. Väldigt, väldigt intressant. Så att ju färre regler desto bättre.

Talare 2 [00:10:30]: För vår verksamhet.

Talare 1 [00:10:30]: För vår verksamhet är det alltid så här enkelt.

Intervjuare 1 [00:10:31]: Ja, just det. Det blir mindre konflikter på något sätt.

Talare 1 [00:10:32]: Ta inte in vapen; ta inte in droger. Var snäll, liksom.

Talare 2 [00:10:36]: Det räcker så. Men nu har vi alla de här andra, håll dig en och en halv meter och så det är lite...

Intervjuare 1 [00:10:42]: Ja, så ni har fått ta lite andra roller nu då än vad ni har haft innan eller?

Talare 2 [00:10:47]: Ja.

Talare 1 [00:10:47]: Ja. Och sedan beror det lite grand också på... Om jag säger till så här, "Nu, alltså, allvarligt talat, nu måste ni... Nu får ni backa här", liksom. "Nu står ni för nära", liksom. Så kanske den dagen så är det de... Så lyssnar de på mig, liksom. Och nästa dag så kommer någon volontär och säger samma sak, som de inte känner, men då kanske de inte alls lyssnar på den människan bara för att liksom, du vet.

Talare 2 [00:11:05]: Man har lite auktoritet med prästkragen [skratt].

Intervjuare 1 [00:11:08]: Ja, just det.

Talare 1 [00:11:09]: Då vågar de inte. Ja.

Intervjuare 1 [00:11:10]: Men de volontärerna som har jobbat för er under den här perioden, har de sökt sig själva då eller var det att ni gick ut och frågade?

Talare 2 [00:11:19]: Alltså, vi gjorde någon efterlysning via volontärbyrån men inte mera aktivt än så. Så att och det var också roligt för det var väldigt många... Det var... Det kanske spred sig lite

grand, men det var väldigt många som inte kände varandra som kom. Så det verkade inte som det varit att man har snackat ihop sig på Volvo just, utan att det var många som ändå tänkte så.

Intervjuare 1 [00:11:38]: Som på eget bevåg liksom...

Talare 2 [00:11:40]: Ja.

Intervjuare 1 [00:11:40]: Ja.

Talare 1 [00:11:40]: Men nästan alla de sade ju så här, "Jag vill göra någonting", liksom. "Jag vill göra någonting. Jag vill hjälpa till. Jag vill göra det bättre. Jag vill vara med och göra någonting nu när jag", alltså, "jag har inget arbete så jag kan inte göra något. Men jag måste, måste liksom göra någonting när det är kris." Och det tycker jag är väldigt hedervärt.

Intervjuare 1 [00:11:59]: Ja. Häftigt.

Talare 2 [00:12:00]: Och det är flera av dem som ändå försöker komma hit lite nu när de har fått tillbaka jobbet, som liksom kommer hit lite grand ändå, och som har liksom fastnat.

Intervjuare 1 [00:12:09]: Ja, som är kvar lite grand?

Talare 2 [00:12:10]: Ja, kanske kan komma någon helg eller någon kväll eller så. Så att...

Talare 1 [00:12:14]: Förra veckan var det ju en som tog semester.

Talare 2 [00:12:15]: Ja, för att komma hit.

Intervjuare 1 [00:12:16]: Ja, ja, vad roligt.

Talare 1 [00:12:17]: "Jag var tvungen, bara, jag var tvungen att komma."

Talare 2 [00:12:22]: Ja, vad fint.

Intervjuare 1 [00:12:20]: Nej, vad kul. Ja. Men då var det, alltså, ni ställde om väldigt här fort till en början då, och sedan så har ni liksom fortsatt med ungefär samma modell, om man säger. Så det är i nuläget också samma?

Talare 2 [00:12:37]: Vi har släppt på lite grejer. Vi drog ner på våra öppettider för att vi var oroliga för personalomsättningen då om mycket personal skulle bli sjuka och så. Sedan har det ju tack och lov inte blivit så. Så då har vi kunnat öppna så vi har mer generösa öppettider igen. Vi har liksom låtit bli att ha lite events som vi befärrar drar folk i onödan om man säger så, musikarrangemang och sådant. Och det har vi också haft ett. Hur är det med mäsas? Har vi mäsas nu igen?

Talare 1 [00:13:08]: Nej, vi har nattvard. Nej, nej, vi har inte nattvard. Vi har, vi diskuterar om vi ska börja med det igen. Jag tyckte det var så himla bra. Jag hade en liten helig pincett som jag tog nattvardsbrödet och så doppade jag det i vinet så här och så delade så här. Men den andra prästen, hon säger hon har så dålig finmotorik så hon klarar inte det [skratt]. Så att hon tycker det är så ovärdigt att stå med gummihandskar på sig så här. Så att än så länge har vi inte... firar vi gudstjänst två dagar i veckan då.

Talare 2 [00:13:40]: Nej, men så vi börjar väl släppa lite på vissa grejer, och vi har testat att... Vi hade ju 50-gräns då, men eftersom vi har så pass stor lokal så behöver vi inte ha just 50, utan det är anpassat efter storlek. Så vi kan ju ha fler. Så nu har vi...

Talare 1 [00:13:54]: Som restaurang att betrakta.

Talare 2 [00:13:55]: Precis. Så nu har vi då öppnat upp eller tagit fram stolar så att vi kan ha 60. Så testar vi det lite grand. Nu kommer ju kylan och nu igår var det liksom utanför och folk fryser och så. Så att då vill vi ju gärna kunna släppa in... samtidigt som smittspridningen ökar. Ja, det är svårt.

Intervjuare 1 [00:14:17]: Det är en svår bedömning ja. Men hur många skulle det varit i vanliga fall om det inte hade varit pandemi då? Är det...

Talare 2 [00:14:20]: 80 kanske.

Talare 1 [00:14:21]: 80, 90, 100.

Intervjuare 1 [00:14:25]: Får man avvisa vissa då eller får man vänta bara tills några är färdiga eller?
Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg. Intervju med Katinka Randin och Johanna Azar, Stadsmissionen

Talare 2 [00:14:28]: Man kan få erbjudande att få med sig mat. Men de flesta vill ju gärna komma in i värmen och gemenskapen. Så att de flesta väntar, faktiskt.

Intervjuare 1 [00:14:37]: Ja, just det. Men har ni fått...

Talare 1 [00:14:38]: Men vi märker ju att det ligger väldigt många och sover i bänkarna, de som inte fått plats någonstans.

Intervjuare 1 [00:14:47]: Mer än i vanliga fall då?

Talare 1 [00:14:47]: Alltså, det är ju... I Sverige så är det så här att människor som har uppehållstillstånd eller är svensk medborgare, då har ju rätt till, till hjälp, till akutboenden, till, alltså, i alla fall i teorin ska det fungera så att det har de rätt till. Sedan har vi också en massa andra människor som inte har rätt till hjälp. Vi har EU-migranter och vi har gömda flyktingar som lever gömda i Sverige då. Så att... och de har ju ingen rätt till hjälp över huvud taget. Men det verkar ju, verkar ju som att det är... Jag tycker att, det är liksom, av alla de tre kategorierna så är det folk som ligger och sover i bänkarna.

Talare 2 [00:15:28]: Det är nog inte mer än vad det är vanligen, än förra hösten.

Talare 1 [00:15:30]: Nej, det kanske det inte är. Men det kanske är hösten, att det är många som... För jag tycker det har varit varenda bänk. Det är fullt i bänkarna. Det går inte att få någon plats nästan att lägga sig längre. Då får man lägga sig bakom altarringen. Där brukar någon ligga också.

Intervjuare 1 [00:15:48]: Och att det skulle hänga ihop med då att man inte är välkommen på andra ställen på grund av...

Talare 1 [00:15:54]: Ja, jag... Ja, jag tror också att det, jag vet inte hur det är med... De kanske är striktare där på, vad heter det, Nordljus, vad heter det?

Talare 2 [00:16:03]: Station Nord?

Talare 1 [00:16:03]: Ja. Nej, men de...

Talare 1 [00:16:06]: Det gör de inte?

Talare 2 [00:16:07]: Nej, inte vad jag har hört i alla fall. Ja, det är många faktorer som spelar in. Det kan ju vara personerna själva som är rädda för att gå till ett sådant boende för man tänker att smittan sprids.

Talare 1 [00:16:18]: Så kan det ju också vara.

Intervjuare 1 [00:16:18]: Ja, men det är klart.

Talare 2 [00:16:21]: Så att det är mycket. Men det som vi också har pratat om är ju att vi, vi liksom väntar lite på corona-vågen, alltså de då nu då som kanske har blivit av med jobbet, har skilt sig, alltså livet har rasat. Och det kan ju gå ganska fort eftersom vårt skyddsnät är rätt... inte är så finmaskigt längre, utan det är ganska grovmaskigt, så ser ju vi personer som haft både villa och fint jobb och så. Det tar inte många månader innan man är här. Så vi väntar liksom lite på, med fasa då, på att se, kommer vi få en våg av nya personer.

Talare 1 [00:16:54]: Vi vet ju... Var det ungefär 60% av alla insatser som stadsmissionerna i Sverige gör är, handlar om mat, att människor inte har mat att äta. Det är, "Jag är hungrig. Man familj är hungrig." Och det, det är ju många som kommer hit för att de inte har mat.

Intervjuare 1 [00:17:17]: Ja, just det. Har ni sett nya grupper än så länge, eller är det mera att ni väntar att det kommer komma.

Talare 2 [00:17:23]: Ja, inte direkt. Det kanske är lite... Vi har ju andra verksamheter. Vi har en verksamhet som riktar sig mer till barnfamiljer, som ligger nere i staden. Och de, de ser ju mer det här och liksom, men våld i nära relation som har ökat och barn som far illa, med psykiskt sjuka föräldrar eller familjer som inte, där man har hållit barnen hemma av rädsla, men då har man inte tillräckligt att ge dem mat när de inte får skolmat. Så de ser ju den problematiken på ett annat sätt.

Intervjuare 1 [00:17:55]: Ja. Så det blir tydligare där i den, liksom att...

Talare 2 [00:17:57]: Ja, jag tänker de kanske ser det först. Här är, vi är ju liksom lite steget efter på något sätt.

Talare 1 [00:18:01]: Det är ju inte så mycket barnfamiljer som kommer hit. Vi har ju en del, alltså, barnfamiljer som kommer hit, men inte så... Det är ju inte liksom de som... De tycker ju inte att detta är ett ställe för dem heller riktigt. Men däremot så vet jag ju folk som inte kommer ut, som vi har kontakt med per telefon. De har det ju ganska tufft att få... Som har olika... De har KOL och massa olika sjukdomar och hjärtproblem eller vad det nu kan vara för någonting. Och de har de ju tufft. De frågar ju nu, liksom, "Blir det någon matkassar igen?" För dem var ju det fantastiskt att få hem en matkasse. Ja, så det... Men de, de har ju liksom efterfrågar ju verkligen det för att de har... Och sedan... Men jag tror också att vi håller ju telefonkontakt liksom med de som är liksom lite mer tekniska, Messenger, chattar. Det har ökat, tycker jag, för mig i alla fall, att jag håller kontakt med människor på det sättet.

Intervjuare 1 [00:19:01]: Ja, de hör av sig till dig då eller?

Talare 1 [00:19:01]: Ja, och så på det sättet, att man pratar, pratar i telefon. För det finns ju en del människor som inte vågar gå ut.

Talare 2 [00:19:10]: För det tycker jag... Det gjorde du en reflektion för för ett tag sedan för att vissa personer här som vi tycker, som är, "Herregud, du är ju över 70. Du har ju KOL." Och vissa så här, "Ska du verkligen komma hit?" och som säger, "Ja, men jag gör den bedömningen; för mig är det mer värt för min hälsa att jag får komma hit och träffa folk än att jag sitter hemma och blir [överlappande tal 00:19:26]".

Talare 1 [00:19:26]: Då kan jag lika väl vara död.

Talare 2 [00:19:28]: Och att du säger de som då har valt att sitta hemma, det är ju nästan de som far mest illa.

Talare 1 [00:19:33]: De far jätteilla.

Talare 2 [00:19:33]: Som liksom blir galna.

Intervjuare 1 [00:19:35]: Ja, nu när det drar ut så på tiden också så är det ju... Jag tänker, det är en inledningsfas kanske man klarar det, men...

Talare 1 [00:19:41]: Men det beror på ju också hur mycket resurser man själv har att kunna sysselsätta sig själv eller har intressen. Men har du liksom, har du återkommande depressioner... Alltså, vi har ju ett antal gäster som inte kommer ur sängen, som bara ligger och har legat liksom Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg. Intervju med Katinka Randin och Johanna Azar, Stadsmissionen

sedan, mer eller mindre, sedan i våras, alltså, som verkligen inte kommer ut av den anledningen. Så jag tror att det psykiskt dåliga måendet, det är något som vi, som vi, som präster och diakoner möter väldigt mycket, mycket nu.

Intervjuare 1 [00:20:11]: Så det är stor skillnad för er utifrån den...

Talare 1 [00:20:13]: Ja, jag tycker det. Ja, jag tycker det, att den här, alltså, det här, människor behöver ha lite hopp och lite, liksom, lite tro, lite hopp om att, alltså, även om det inte är bra nu så kommer det bli bättre. Men nu är det som att, det är inte bara i mig det är så, utan i hela världen så är det liksom farligt och hemskt och ingen framtidstro. Och det påverkar så klart. Ju skörare du själv är påverkar ju det dig så klart. Alltså, jag tänker på mina föräldrar. Alltså, min morsa, hon släktforskar, hon gör det, hon går... Alltså, hon går ut i skogen även om hon inte går ut och handlar. Men hon har jättemycket resurser så här i sig själv, liksom, men många har ju inte det. Jag kan tänka mig många nyblivna pensionärer, att de måste bara vara så här helt i vakuum.

Intervjuare 1 [00:21:01]: Ja, man har väntat sig något helt annat.

Talare 1 [00:21:02]: För det vet man ju, en sådan period då människor mår dåligt. Men...

Intervjuare 1 [00:21:07]: Har ni ökat på då den delen som handlar om att bemöta eller liksom samtal eller...

Talare 1 [00:21:13]: Det är så här att många människor kommer... många ordentliga människor som... de vet ju det. De ska inte gå ut. De ska inte göra det. De ska inte göra det, och så gör de inte det, liksom. Men jag tycker att vi har fått... Jag tycker att vi har fått fler sådana här samtal, just ringa och prata och liksom hålla lite, hålla människor lite under armarna så där. Så att jag skickar ett meddelande, "Hur är det med er idag?" liksom.

Talare 2 [00:21:37]: Men också de gruppsamtalen vi har har ju varit väldigt välbesökta, lite paradoxalt då. Då samlas vi ändå i grupp.

Talare 1 [00:21:43]: Men vi sitter en bra bit från varandra.

Talare 2 [00:21:44]: Men det visar ju liksom att behovet av att prata är väldigt stort. Och då har det varit intressant att nog ganska mycket äldre män som man har bilden av inte är så intresserade av att prata, speciellt inte i grupp, som har liksom pratat. Och det är mycket existentiella samtal. Det är mycket frågor kring döden och livet och liksom så. Så att...
Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg. Intervju med Katinka Randin och Johanna Azar, Stadsmissionen

Intervjuare 1 [00:22:03]: På ett nytt sätt mot...

Talare 1 [00:22:03]: Ja, och det där, alltså, det där är väldigt fantastiskt. Jag tänkte förra gången vi hade samtal, då hade vi liksom en person i aktivt missbruk, liksom, en person i... alltså, nykter, ett par nyktra missbrukare, liksom, någon som lever totalt utanför samhället, totalt, totalt, totalt liksom utanför samhället så här och som inte pratar bäst, så där jättesocial liksom, och sedan en äldre dam som hittat dit och så, och så liksom, du vet, människor som man... när vi sitter i det här rummet och vi ska prata om frihet. Jag tänkte, "Hur ska det här..." Och, alltså, vi delar ju i och för sig, alltså, så enligt en samtalsform så här. Helt otroligt fantastiskt att prata. Och då kommer man ju in på också det här, hur, att de känner sig ofria just nu med alla de här restriktionerna eller vad, vad, vad kan frihet vara då? Människor som man tror att de här går det liksom inte ha i ett möblerat rum samtidigt, eller den här människan har inte sagt, säger ju ingenting, kan sitta och samtala. Helt fantastiskt, alltså. Helt otroligt. Det är... jag är så imponerad utav människors inre förmåga och resurser när man får... När man blir behandlad som en riktig människa så blir man också en människa, så som... även om det bara är för den stunden så klarar, så klarar jag det, och det... och jag ger ju någonting till andra människor och de lyssnar på mig. Helt fantastiskt, alltså. Det... och det är så där äldre män, många äldre män, sitter och pratar om sina känslor och de... Alltså, det, det går ju mot allting vad man tror. Men så är det ju inte, utan de har ju också behov utav det. De fick ju inte göra det när de växte upp.

Talare 2 [00:23:57]: Och en annan sådan där populär grej som också är nytt, det är ju vår promenadgrupp som vi har, som träffas varje fredag och promenerar.

Talare 1 [00:24:06]: Det är ju jättebra.

Talare 2 [00:24:06]: Olika människor varje gång. Eller det finns ju en kärna, men alla får haka på så. Så det är också.

Intervjuare 1 [00:24:11]: Ja. Och det har ni startat i och med Corona också då? Ja.

Talare 2 [00:24:14]: Ja, för att kunna göra någonting ute. Sedan är det väl inte... Det kan ju vara folk som ändå är här men som ändå vill vara med och promenera. Så det är ju inte bara de som inte vågar komma hit. Men tanken var ju lite så.

Intervjuare 1 [00:24:24]: Ja, just det. Om ni skulle säga vad ni liksom tar med er för erfarenheter om man tänker liksom framåt, efter det att pandemin har gjort sin... den här perioden är över. Kommer ni ta med... Vad kommer ni ta med er in i verksamheten, tror ni, från den här erfarenheten?

Talare 1 [00:24:47]: Att vara kreativ, tänker jag.

Talare 2 [00:24:50]: Men, men också, eller det kanske inte hörde hemma i den frågan, men jag tänker, en sak som har varit väldigt viktig för oss ändå var ju att speciellt där under inledningstiden när alla lade ner och det var sådan, liksom sådant undantagstillstånd, att här är det som vanligt. Här är det normalt. Här är det... Den här platsen finns... Alltså, att försöka skapa någon trygghet i att, nej, vi jobbar på. Det är liksom ingen fara. Och lugna, för att det var sådan panik bland folk. Så att här var det liksom, ja, vi gör lite små justeringar, men annars är allt som vanligt. Alltså, det var väldigt viktigt att liksom...

Talare 1 [00:25:23]: Att skapa normalitet.

Talare 2 [00:25:24]: Ja, och det tänker jag också lite på ett sätt att man kan ta med sig av det, att liksom, att när det stormar, när man... inte slängas med i det och göra för mycket, liksom, utan liksom vara det här som vi är, sedan samtidigt vara lite kreativa och lösningsorienterade och flexibel, men våran grundkärna, den är liksom på något sätt...

Intervjuare 1 [00:25:47]: Ja. Alla känner igen liksom eran... Ja.

Talare 2 [00:25:50]: Både för personal och gäster att liksom...

Talare 1 [00:25:51]: Jo, men fått panik liksom, att man behöver inte få panik, utan man kan bara sätta sig och andas en stund och sedan så liksom vara fokuserad, "Vad kan vi göra då?" Alltså, vad kan vi göra, för jag har lite... Jag har väldigt svårt för att förstå det här att man... Alltså, jag tänker som kyrkan har jag liksom... Nu har de börjat fira gudstjänst igen ungefär.

Talare 2 [00:26:14]: Svenska Kyrkan.

Talare 1 [00:26:15]: Svenska Kyrkan. Och jag tänker hur många församlingar som har problem med att det kommer 50 personer på en gudstjänst. Prästerna skulle ju vara görglada om de har 50 personer, råkade jag säga på ett prästmöte. Då blev de jättearga på mig [skratt]. Men så är det ju, rent krasst, liksom. Hur många församlingar som helst där ute har det ju så så är de 20, 25 stycken så är de jättegglada.

Talare 2 [00:26:36]: Men då skulle man visa med handlingskraft.

Talare 1 [00:26:38]: Då skulle man visa, "Nu, vi visar..." Och det... och liksom, det är ju viktigt att, att... Alltså, på något sätt så har ju han... Vad heter de där dagliga... Jag har ju inte tittat på någon utav dem, där Tegnell liksom står där och pratar i sina sjaviga kläder liksom, sådär...

Intervjuare 1 [00:26:53]: Ja, det är som en andakt.

Talare 1 [00:26:54]: Nej, men det blir ju en sådan, sådan ritual varje dag, även om det är liksom uppräknandet av antal döda liksom. Men ändå, alltså, du vet, det är ändå en sådan ritual som normaliserar livet. Det tror... Alltså, det, det så här, det tror jag att vi måste ta, eller ta med oss också, att just behålla det normal... liksom få det... Det kan jag ju tycka normalt är ett äckligt ord så här, liksom, alla ska vara likadana. Men liksom att det blir att det är liksom normalt att leva eller normalt att ta hand om sig och normalt att liksom vara tillsammans. Att inte, att inte livet blir farligt, va.

Talare 2 [00:27:30]: Nej, precis. Och det är inte farligt att träffas. För det är ju det folk börjar nu liksom... De blir rädda för varandra. Så får vi ju...

Talare 1 [00:27:38]: Och sedan kan vi ju då rekommendera den här livsstilen, sova ute, äta, äta liksom, liksom mat från... äta tårta, äta mat från papperskorgar och liksom kanske då inte dra i sig... Att nej, men, nej, men det verkar ju som att många människor faktist håller sig friska, eller i alla fall friska från Corona. Så det kanske... Jag vet inte. Vi skojar, vi skojar om det ibland liksom att det här är ju liksom bästa livsstilen mot Corona liksom.

Intervjuare 1 [00:28:04]: Har ni någon teori pm varför det inte har spridit sig någon...

Talare 1 [00:28:08]: Jag vet inte. Jag har pratat med en del, del människor och de, de som är nyktra, nyktra narkomaner, de sade ju så här liksom att, "Men, alltså, när vi, när jag höll på att knarka, jag var ju aldrig ens förkyld." Så.

Talare 2 [00:28:23]: Men är det för att man, man drar i sig så mycket...

Talare 1 [00:28:26]: Jag tror det är, alltså, det är ju så här ungefär som att människor liksom när man slutar röka så får man astma eller... Alltså, du vet så här. Nej, men det är väl så här, kroppens immunförsvar...

Intervjuare 1 [00:28:32]: Kroppen ska hämta hem efteråt, kanske.

Talare 1 [00:28:34]: Ja, men sedan fick ju de massa andra sjukdomar som hepatit C, alltså, massa andra sådana här liksom... Men jag menar... men just sådana här infektions... alltså, feber och infektioner och så verkar som att...

Talare 2 [00:28:46]: De andra [skratt] substanserna...

Talare 1 [00:28:48]: Tar död på [skratt]. Men jag vet inte. Man ska inte... Det är ju liksom ingenting att romantisera om. Men de har sagt det liksom att det är ju inte så konstigt liksom, för på den... där liksom...

Talare 2 [00:28:57]: Sedan är det väl också... Någon annan som vi pratade med, de... Man rör ju sig kanske inte så mycket i inommiljöer där det är smittor kanske. Fast jag vet inte. De åker väl spårvagn som alla andra.

Talare 1 [00:29:09]: Eller sover på spårvagnar.

Talare 2 [00:29:08]: Ja, precis. Nej.

Talare 1 [00:29:09]: Nej, och jag vet inte. Nej, men så vi, vi skämtar om det liksom; man kanske skulle så här lansera detta.

Talare 2 [00:29:15]: Sedan kan det ju vara också att man, att man får det men man inte får det så allvarligt och att man inte lyssnar på kroppens signaler.

Talare 1 [00:29:22]: Bara kör på, liksom.

Intervjuare 1 [00:29:23]: Ja, just det, att man inte tar in signalerna, liksom. Nej, precis. Har ni något så här, från den här perioden någon särskild händelse eller tillfälle eller ögonblick eller någon sådan här bild från den här perioden som ni tror att ni kommer att, att bära med er på något sätt?

Talare 2 [00:29:44]: Någon speciell bild...

Intervjuare 1 [00:29:46]: Det är klart att det är många olika saker som har hänt under en sådan här period, men...

Talare 2 [00:29:50]: Ja, men för min del var det nog ändå det här första veckorna när vi liksom, hela personalgruppen bara kavlade upp ärmarna och liksom ut med handfaten, upp med tälten. Självklart, vi stänger inte. Vi ställer om. Vi liksom, armkrok, nu kör vi. Den stoltheten och liksom känslan i att vi, vi står pall, på något sätt. Det blir jag nästan bara lite så här, får lite gåshud bara jag tänker på det. Så det kommer nog vara liksom min...

Talare 1 [00:30:14]: Nej, men det är ju det liksom att, att alla var väldigt... Alltså, vi visste ju inte heller, "Ska vi dö nu allihopa?" Alltså, nej, men vi visste ju inte heller... Men liksom det är att, nej, men vi, nu gör vi det vi kan, med våra gäster, och vi gör det tillsammans. Och det, det... Ja, men det var... Och sedan också det här, alltså, det här människor säger liksom, "Tack för att ni finns. Tack för att det är öppet, att jag kan komma." Alltså, det här, det blir så tydligt. Det blir också så tydligt att, att människor har, många av våra gäster har inget, ingen annanstans att vara. Det är så, och det är, ja, det är, det... Ja, och det där absurda då liksom, ja, "Hur går det för de som är hemlösa om de blir sjuka?" Ja, men de har det väl inte så... Just det här liksom att vi lever i så olika verkligheter, att samhället är... Alltså, det är så olika verkligheter.

Talare 2 [00:31:14]: Fast det tycker jag... Det tycker jag ändå är att... Nu är det ju väldigt många då som... Vi har ju varit med i media hur mycket som helst, och det är ju jättepositivt att man får upp ögonen för den här målgruppen. Alltså, det är vi ju väldigt glada för, men att det krävs en pandemi för att man ska inse att, att vi har ett väldigt ojämlikt samhälle.

Intervjuare 1 [00:31:30]: Ja, precis. Ja, det har ju liksom belyst... Jag tänker även med äldreboendena och att man har belyser hela den sektorn som man inte har pratat så mycket om innan.

Talare 2 [00:31:39]: Och också det här med barnen som liksom, "Jaha, oj, när man stänger skolan, då får de inte mat" liksom.

Talare 1 [00:31:44]: "Har inte föräldrarna råd att ge dem mat?"

Talare 2 [00:31:45]: Nej, precis, att man inte har tänkt på det.

Talare 1 [00:31:49]: Alltså, det, det, ja, det är väldigt...

Intervjuare 1 [00:31:52]: Det kommer upp på bordet på ett annat sätt, ja. Ja. Jag tänkte en sista fråga, har jag missat någonting som ni skulle vilja berätta kring eran verksamhet under den här perioden?

Talare 2 [00:32:14]: Det känns som att vi har pratat om det mesta [skratt].

Intervjuare 1 [00:32:16]: Ja.

Talare 1 [00:32:20]: Alltså, det som blir väldigt tråkigt, det blir ju att vi kan inte fira jul som vi brukar. Alltså, det är ju en sådan här, vi brukar ju ha 500 pers ungefär om dagen, julafton, juldagen och annandagen, typ, nyårsafton. Det kan vi ju inte ha. Och det fyller jättestor funktion för väldigt, väldigt många i den här perioden.

Talare 2 [00:32:43]: Speciellt nu när man är ensam.

Talare 1 [00:32:43]: Och speciellt nu när man får... människor är ännu mera ensamma och ännu mer isolerade och... Det kan vi inte. Vi kan inte det. Vi kommer att ha... Vi kommer liksom att behöva ha, ja, omorganisera oss väldigt mycket för att, att kunna ta... Vi kommer ha tre olika, tre sittningar per dag istället.

Intervjuare 1 [00:33:05]: Okej, så man får vara här i en kort stund då eller?

Talare 1 [00:33:05]: Ja, så man får vara här en kort stund. Och då är det ju, alltså, maten är ju viktig för många, va, men det... ändå är gemenskapen... Alltså, i värsta fall hade vi kunnat bjuda på varmkorv och folk hade fått vara här, alltså, du vet, så, och fira jul tillsammans så. Men visst är maten, vi har fantastisk mat. Det är... Alltså, det är jättehög klass på det och det är fantastiskt att få komma hit och äta den, men gemenskapen är minst lika viktig, liksom, och den, det är inte så här att människor kan gå hem och titta på Kalle Anka, liksom. Och det där är... Det känns ju... Det, det känner jag alltså liksom sorg över. Jag känner en sorg över det och jag, vi vet inte heller hur det är på andra ställen runt omkring, om det, hur de andra ställena som brukar vara öppna... Det är mest julafton då, om det kommer vara öppet över huvud taget.

Intervjuare 1 [00:33:52]: Ja, det har varit lite alternativa jular på Pustervik...

Talare 1 [00:33:55]: Pustervik och lite olika. Det har varit lite olika olika år på olika ställen. Men vi vet ju inte hur det kommer, det kommer att bli heller riktigt. Det är en sådan här sak som jag känner att, det är liksom... Det är nog med julängest i alla fall, liksom. Så det här har varit tryggheten för så många i så många år. Liksom, i 20 år har det här varit en trygghet, att här kan jag fira jul.

Intervjuare 1 [00:34:19]: Ja, man har sin tradition här liksom.

Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg. Intervju med Katinka Randin och Johanna Azar, Stadsmissionen

Talare 1 [00:34:20]: Här kan jag fira jul. Här är liksom...

Talare 2 [00:34:24]: Och man kanske kommer och är här hela dagen, inte bara för att äta, utan just för att då, då går den dagen och så får man mat liksom. För är man här en timma, äter liksom, sedan ska man hem till den här tomheten och...

Talare 1 [00:34:35]: Eller om man inte har någon annanstans att gå alls, liksom.

Talare 2 [00:34:36]: Hänga på Centralstationen.

Talare 1 [00:34:39]: Så det kan jag känna att... Vi får väl se efter julen hur det blev, men det kan jag känna viss, viss så där liksom sorg över.

Intervjuare 1 [00:34:49]: Ja, det förstår jag. Ja.

Talare 1 [00:34:55]: Vi får väl se vad som händer. Det kunde vara intressant att dokumentera någonting kring hur den här julen blev. Kanske folk slapp alla plågsamma julförsök. De åkte inte till alla släktingar de inte tyckte om. Det kanske... Det kanske blev liksom så här bästa julen någonsin. Vi slapp alla hemska släktingar liksom och åka fram och tillbaka [skratt]. För gemene man är det kanske så att det här är den bästa julen.

Intervjuare 2 [00:35:17]: Ja, äntligen vila lite [skratt].

Talare 1 [00:35:19]: Det är så här, "stoppa plågsamma julförsök". Det är min paroll, liksom [skratt]. Men för våra gäster är det ju inget roligt.

Intervjuare 1 [00:35:30]: Nej, det är klart. Ja. Ja, men då får jag tacka er så jättemycket. Det var väldigt intressant att få höra om eran verksamhet.

[recording ends]